

ADÉU RACÓ DEL PONSIC – DOMINGA CRUELLES - 1987

On és aquell racó tan maco
que a mi m'agradava tant
amb una casa bonica
feta de pedres de fang?
tot i que era molt senzilla
els anys no la varen ensorrar
i ara quatre cops de màquina
l'han tirada per aquí enllà.

Mentrestant l'enderrocaven
ella ens volgué ensenyar
les successives etapes
al llarg del temps que va passar:
la masia tal com era
com va ser uns anys enllà
i encara més enrere
quan un jorn va començar:
un molí amb la molinera
un molí de moldre blat.

Ella va néixer amb el poble
i amb el poble va anar canviant,
Aiguafreda ja no era agrícola
s'anava industrialitzant;
com que de blat no se'n plantava
no s'havia de molinar
i a poc a poc, de mica en mica,
el molí es va tancar.

Però no va anar mai enrere
sempre va tirar endavant
reformant parets i sostres
teulades i finestrals
per arribar al que era:
una gran casa pairal,
una casa acollidora
amb uns camps al seu davant
i també una mestressa
amb cistell i davantal;
al cistell i duia pomes
i peres al davantal
d'aquelles que les guardaven
per les festes de Nadal.

Per si et volies asseure
un pedrís vora el portal
i una escala petiteta
s'enfilava cap a dalt.

Què tenia aquella casa
que ens poguéu agradar tant
si era una casa senzilla
feta de pedres i fang?

Al costat hi havia un roure
alt, molt alt i ben plantat,
ningú sap quants anys tenia
tothom li havia trobat.

Ell mirava sempre en l'aire
desafiant les tempestats
i les neus i les gelades
que el deixaven despullat.

Quan el bon temps arribava
i començava a brotar
el cucut el saludava
des de els cingles del Cerdà.

Quantes herbes remeieres
varen créixer al seu voltant.
ja no hi ha marellenguera
ni carolines per fer un ram
tant a prop que abans teníem
que lluny ara haurem d'anar.
No tenim camí i drecera
que tant varem trepitjar
per anar dalt de la timba
com si anéssim al terrat.
Era el mirador del poble
del cap d'amunt al cap d'avall
i es veien totes les cases
les muntanyes i els fondals,
rierols, camps i pinedes
que formen la nostra vall.

Talment era com un quadre
que s'anava canviant
a mesura que passaven
les quatre estacions de l'any.

Els verds de la primavera
i els ocres de la tardor
i l'hivern quan just nevava
era un pessebre preciós.

L'eura la molsa i la casa
la farigola i el boix.
Què més podríem demanar
si mirant de casa nostra
ho podíem contemplar.

Perteneixia a l'Abella
però això ens era ben igual
doncs units amb Aiguafreda
no hem estat pobles rivals.

Ella a tots agermanava
i ens allargava la mà
amb un pont o una palanca
per poder-hi travessar.

Era un racó molt tranquil
que tenia molt encant.
jo recordo en gran manera
una nit de Sant Joan.

Varem fer una foguera
mentres anàvem cantant:
“el foc de Sant Joan
es salta per darrera,
el foc de Sant Joan
es salta per davant”

Era una nit estrellada
i la lluna des de dalt
ens mirava enriolada.

I si estava tant bé
dessotada del cirerer
mentre el foc anava cremant
aquella nit misteriosa
que és la nit de Sant Joan ...

Podríem dir tantes coses
del Ponsic i el seu voltant;
varen ser tantes vegades
de passar pel seu davant;
no és estrany que avui encara
el trobem a faltar tant.

Però això ja és història;
ara tot està ensorrat
i moltes vivències nostres
allà sota hi hem colgat.

Vagi aquest recordatori
pel Ponsic i el seu votant
que encara que no hi sigui
el seguirem recordant:
aquella casa bonica
i aquell roure tant gegant
i el caminet de la timba
per anar pujant i baixant ...

Dominga Cruells. 1987